

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5CoCsp/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122498665
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:6122498665.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a Mgr. Jaroslava Šupu v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, proti žalovanému: Z. B., E.. XX.X.XXXX, I. K. I., D. E. XXXX/XXA, zast. Občianske združenie OPOS, IČO: 51 147 688, so sídlom v Trenčianskej Teplej, A. Hlinku 1084/24A, o zaplatenie 20.440,21 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 20. júna 2024 č.k. B3-11Csp/7/2023-123

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu žalobcu zamietá. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1/ Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 22.263,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy 20.440,21 eur od 4.3.2022 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, súčasne žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2/ Vychádzal zo zistenia, že žalovaný uzatvoril dňa 25.7.2018 s právnym predchodcom žalobcu (Všeobecnou úverovou bankou a.s.) zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „VÚB Pôžička“, na základe ktorej mu banka poskytla úver vo výške 23.940 eur, žalovaný sa zaviazal úver splácať v mesačných splátkach (96 splátok) vo výške 343,84 eur, konečná splatnosť bola dojednaná na dobu určitú, na 96 mesiacov. RPMN predstavovala 7,65 %, pričom celková čiastka spojená s úverom bola 7.686 eur. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých bol upozorňovaný na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil v stanovenom termíne splátky, čím porušil povinnosť podľa zmluvy. Dostal sa do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená dňa 13.5.2020. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 bola predmetná pohľadávka postúpená aktuálnemu žalobcovi. Pohľadávka predstavovala ku dňu postúpenia sumu 22.263,68 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 16.198,75 eur, riadneho úroku vo výške 4.241,46 eur, úroku z omeškania vo výške 1.823,47 eur. Po postúpení pohľadávky žalovaný nevykonával žiadne úhrady.

3/ Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu namietal skutkové tvrdenia žalobcu, uviedol, že žalobca nepredložil doklad o odoslaní oznámenia o postúpení pohľadávky s doručenkou, čo priamo súvisí s platnosťou postúpenia pohľadávky a nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Pokiaľ sa takáto listina nedostala do jeho dispozičnej sféry, teda veriteľ nepreukáže riadne doručenie zásielky, nemôže následne úver zosplatiť. Podľa neho bola pohľadávka postúpená v rozpore so zákonom o bankách, ide o neplatný právny úkon a žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v spore. Podľa neho zmluva neobsahuje ani adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, s čím zákon č. 129/2010 Z.z. spája sankciu v podobe bezúčinnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského

úveru a k žalobe neboli predložené doklady ku skúmaniu bonity žalovaného, čo tiež zakladá podmienku, ktorú musí veriteľ pod sankciou bezúročnosti úveru splniť.

4/ Žalobca v následnom vyjadrení konštatoval, že postupca si možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dohodol so žalovaným v čl. I bod 5 písm. b) zmluvy o úvere. Postupca výzvou zo dňa 24.2.2020 vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Nakoľko žalovaný omeškané splátky neuhradil, podaním zo dňa 13.5.2020 vyhlásil postupca mimoriadnu splatnosť úveru. V čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bol žalovaný v omeškaní tri mesiace so zaplatením splátky, došlo k riadnemu vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Žalovaný bol v omeškaní so splnením dlhu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok a to výzvou zo dňa 24.2.2020, výzvou zo dňa 13.5.2020. Z platobnej histórie je zrejmé, že žalovaný uhradil dlžnú sumu len čiastočne, omeškanie trvalo aj po odoslaní výzvy na úhradu a zosplatnení pohľadávky, nedošlo teda k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ku námietke, že zmluva neobsahuje podstatné náležitosti poukázal na ustanovenie čl. II bod 8 zmluvy úvere, kde je vyslovene uvedené, že dlžník môže reklamáciu alebo sťažnosť predložiť osobne v ktorejkoľvek pobočke veriteľa telefonicky na uvedenom čísle, mailom, alebo písomne na uvedenej adrese a preto má žalobca za to, že zmluva spĺňa všetky znaky a obsahuje všetky predpísané náležitosti. Ku námietke skúmania bonity uviedol, že existujúce záväzky boli overené dopytom do úverového registra, z ktorého je zjavné, že v čase podania žiadosti mal žalovaný evidované dva existujúce záväzky s mesačnou splátkou vo výške 208,80 eur, teda celkové zaťaženie bolo vo výške 552,64 eur, pričom príjem spotrebiteľa veriteľ odhadol na 973,40 eur, na základe kreditných obrátov na účte. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa v sume 208,50 eur a životné minimum na jedno vyživované dieťa v sume 93,61 eur, nakoľko v žiadosti žalovaný uviedol, že je slobodný a má jedno nezaopatrené dieťa. Takto vyčíslený ukazovateľ v zmysle Opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy bol 0,82, pričom nesmel prekročiť hodnotu 0,85, preto zastáva názor, že veriteľ postupoval v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch a citovaným opatrením a riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver.

5/ Súd prvej inštancie považoval zmluvu za platnú, obsahujúcu všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaným namietanú absenciu adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, súd posúdil ako nedôvodnú, nakoľko mal za preukázané, že ustanovenie čl. II bod 8 zmluvy úvere upravuje možnosť dlžníka reklamáciu alebo sťažnosť predložiť osobne, telefonicky, mailom, alebo písomne, preto súd má za to, že zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti. Námietku žalovaného, že právny predchodca neposudzoval bonitu klienta, tiež vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko žalobca súdu výpisom z registra klientskych informácií preukázal, že bonitu žalovaného s vynaložením odbornej starostlivosti nielenže skúmal a overoval si jeho schopnosť ako spotrebiteľa splácať úver, pričom dospel k záveru, že sú splnené zákonné predpoklady. A to aj s poukazom na znenie Opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy vypočítaním limitu pre ukazovateľ schopnosti splácať úver, v zmysle ktorého bol limit 0,82, teda neprekročil stanovený ukazovateľ 0,85.

6/ Nebolo sporné, že žalovaný čerpal finančné prostriedky vo výške 23.940 eur, neuhradil splátky riadne a včas, bol opakovane vyzývaný na zaplatenie a upozornený na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Žalobca v spore preukázal, že výzvou zo dňa 24.2.2020 vyzýval právny predchodca žalobcu žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1.082,49 eur, pričom v tejto výzve bol upozornený na možnosť zosplatniť úver. Listom zo dňa 13.5.2020, ktorý bol žalovanému doručený dňa 22.5.2020, čo žalobca v spore preukázal, bolo žalovanému oznámené, že bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru a bol vyzvaný na splnenie pohľadávky vo výške 23.748,06 eur. V čase postúpenia pohľadávky bol napriek písomnej výzve v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, súd preto mal za preukázané, že boli splnené podmienky na postúpenie v zmysle ustanovenia § 90 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa tohto ustanovenia banka musí pre platné postúpenie pohľadávky spĺňať nasledovné podmienky a to písomne vyzvať svojho klienta, aby zaplatil a ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len sčasti o dlhu, banka môže postúpiť pohľadávku uplynutím uvedených 90 dní (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka 1Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019). Banka musí preukázateľne vyzvať písomne dlžníka na splnenie pohľadávky a dlžník musí byť nepretržite viac ako 90 dní v omeškaní s plnením svojho záväzku po odoslaní tejto výzvy na úhradu. Súd preto mal preukázanú aktívnu legitimitáciu žalobcu v spore.

7/ Nebolo sporné a žalobca svoje tvrdenie preukázal výpisom z účtu, že žalovaný nehradil splátky riadne a včas, bol vyzvaný na úhradu dlžných splátok a preto právny predchodca žalobcu využil

svoje právo a zosplatnil zostatok úveru. Tiež nebolo sporné, že dlžná suma predstavuje istinu vo výške 16.198,75 eur, preto súd žalobe vyhovel. Žalobca si uplatnil aj zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov, o úrokoch súd rozhodoval v zmysle ustanovenia § 658 Občianskeho zákonníka a zaviazal žalovaného ku zaplateniu vyčíslených zmluvných úrokov do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a to vo výške 1.436,06 eur. Aj v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru veriteľovi patrí dohodnutý úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.6.2020). Výška zosplatneného úroku predstavuje sumu 4.241,46 eur. O príslušenstve pohľadávky, úrokoch z omeškania, súd rozhodoval v zmysle ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, platného v rozhodnom období, pričom výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Súd preto zaviazal žalovaného ku zaplateniu kapitalizovaných úrokov z omeškania vo výške 1.823,47 eur a úrokov z omeškania v zákonnej výške 5 % p.a. z nezaplatenej sumy vo výške 20.440,21 eur od 4.3.2022 (po postúpení pohľadávky na žalobcu) do zaplatenia.

8/ O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca mal vo veci plný úspech, súd preto zaviazal žalovaného ku náhrade trov konania v plnej výške.

9/ Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/ e/ f/ a h/ CSP, rozhodnutie považoval za arbitrárne vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V prejednávanej spore sa súd podľa žalovaného mal v prvom rade zaoberať, ak žalobca pohľadávku postúpil, či došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona č.483/2001 o bankách a to, či bol žalovaný zo strany právneho predchodcu riadne vyzvaný v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) na úhradu dlžnej splátky, čo má následne vplyv na zosplatnenie úveru. Samozrejme, že nešlo iba o túto povinnosť, po výzve došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, čo však musí byť dlžníkovi preukázateľne doručené a skutočne zákonne k nemu musí dôjsť.

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Pretože veriteľ bol bankou a pohľadávku postúpil na žalobcu, ktorý nie je bankou, bol tak oprávnený urobiť iba za splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách, v prípade spotrebiteľskej zmluvy aj ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

V danej veci žalobcu zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, t.j. že právny predchodca žalobcu spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovaného na úhradu dlhu a ktorý bol napriek výzve v omeškani s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní.

Pri rozhodovaní v tomto spore bolo potrebné vychádzať aj z ustanovenia § 525 ods. 2 OZ, podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V prípade, ak by postúpenie bolo v rozpore so zákonom, bol by daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 39 OZ, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (v tomto smere poukázal odvolateľ na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/92/2018 z 20.11.2019, sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.03.2018 a sp. zn. 1Cdo/136/2019 zo dňa 26.02.2020 podrobne sa zaoberajúcimi splnením podmienok pre platné postúpenie pohľadávky banky uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách a následnej absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení podľa § 39 OZ). Napokon špeciálna úprava v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti je v ustanovení § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V zmysle § 565 prvej vety OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené.

Ako už bolo vyššie citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/234/2018, „je absolútne nemysliteľné a nelogické a v konečnom dôsledku aj priečiace sa Zákonom o bankách, ak by banky

postupovali „živé úvery“ na akýkoľvek iný subjekt, ktorý nespadá v zmysle Zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska. Aby mohol právny predchodca žalobkyne postúpiť celú pohľadávku z úveru na žalobkyňu, musel najskôr platne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu (aj budúcich pohľadávok), aby bol tento dlh celý splatný, nakoľko, banky nemôžu na nebankový subjekt postupovať „živé úvery“.

Na základe uvedeného bolo podľa žalovaného potrebné vychádzať z toho, že proces postúpenia pohľadávky zo strany veriteľa, ktorým je banka, je nasledovný: Ak nastala splatnosť spotrebiteľom neuhradenej splátky, odo dňa jej splatnosti musí prejsť doba 3 mesiacov omeškania s platením dlhu zo strany spotrebiteľa. Pred samotným postúpením pohľadávky musí banka preukázateľne vyzvať dlžníka na zaplatenie (§ 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách) a dodržať aj špeciálne ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, t. j. upozorniť dlžníka, ktorý je spotrebiteľom, na to, že po 15 dňoch si uplatní právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celej svojej pohľadávky (tzv. „zosplatenie“ celého dlhu), ak dovtedy ešte nenastala konečná splatnosť dlhu, a to v súlade s dohodou oboch zmluvných strán a v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Až potom môže celú tzv. zosplatenú pohľadávku postúpiť inému subjektu. Je zrejmé, že banka pri spotrebiteľskom úvere nemôže postúpiť len časť nesplateného dlhu (napríklad 1 splatnú splátku), ale pred postúpením buď musí vyčkať konečný termín splatnosti dlhu (s rizikom vystavenia sa možnému premlčaniu jednotlivých splátok) alebo urobiť jednostranný právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu pre nespĺnenie niektorej splátky za vyššie uvedených podmienok. V ustanovení § 53 ods. 9 OZ boli spresnené podmienky splácania záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv v splátkach. Ako je uvedené vyššie, podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565 OZ, t. j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z tejto úpravy jednoznačne nevyplýva, od akej udalosti treba túto lehotu počítať, ale z celého kontextu ustanovenia možno vyvodiť, že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť. Táto 15-dňová lehota môže teda najskôr začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, t. j. nasledujúci deň po dni, ktorý bol dohodnutý ako deň splatnosti splátky. Občiansky zákonník je v ustanovení § 565 OZ v porovnaní s ustanovením § 53 ods. 9 OZ nejednoznačný, pretože posledná veta § 565 OZ, podľa ktorej právo na zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky môže veriteľ (dodávateľ) použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky, je v rozpore s uzákonenou 3-mesačnou lehotou v § 53 ods. 9 OZ. Za tohto legislatívneho stavu poslednú vetu § 565 pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno. To znamená, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené tie podmienky, ktoré sú uvedené v ustanovení § 53 ods. 9 OZ.

V tomto prípade a z predložených dôkazov vyplýva, že veriteľ - dodávateľ - uvedené zákonné podmienky pred postúpením pohľadávky nedodržal. Ak zákonné predpoklady postúpenia pohľadávky na inú osobu nie sú splnené, pohľadávka banky je nepostupiteľná. Banka má povinnosť doručenia výzvy dlžníkovi a takýto dokument nepredložila, pretože na vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru za predčasne splatný museli byť splnené viaceré podmienky. Veriteľ môže úver vyhlásiť za predčasne splatný iba vtedy, ak bol žalovaný na omeškanie písomne upozornený a vyzvaný na zaplatenie nesplatennej splátky a aj to len v prípade, že medzi nimi možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti bola dohodnutá. Zároveň dlžníkovo nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní má nasledovať po bankou preukázateľne zaslanej písomnej výzve. V tomto prípade však nebol žalovaný účinne a v súlade so všeobecnými podmienkami k predmetnému úveru veriteľom upozornený na nezaplatenie splátky a vyzvaný na jej zaplatenie (resp. v konaní nepreukázal, že by bol tak urobil), pretože jedinú takúto výzvu, ktorá v konaní bola predložená, doručoval na adresu W. XXXX a nie na poslednú adresu oznámenú žalovaným (ktorou bola adresa E. Y., I. XX). Takéto doručenie preto nie je účinné a nezačala po ňom plynúť 90 dňová lehota nepretržitého omeškania dlžníka, po ktorej uplynutí bolo možné vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Veriteľ doručoval túto výzvu na inú adresu, než bola uvedená v úverovej zmluve. Je však zaujímavé, že v žalobnom návrhu, ktorý podával žalobca má žalovaný uvedenú adresu, ktorou disponoval počas súdneho konania, teda I. XX, E. Y.).

Absolútna neplatnosť právnych úkonov pôsobí voči každému, súd na ňu prihliada z úradnej povinnosti, nemožno ju odstrániť ratihabíciou ani konvalidáciou a nepremičuje sa. Keďže v danej veci ide o absolútne neplatný právny úkon, žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že žalobca nie je nositeľom uplatneného práva, lebo na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohol platne nadobudnúť právo na zaplatenie dlhu zo zmluvy o úvere voči žalovanému. Žalovaný neuhradil dlžnú pohľadávku banky, ale neuvádza sa, s ktorou splátkou a odkedy bola v omeškaní a teda z obsahu oznámenia nie je možné zistiť, či zo strany banky boli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a

preto tento právny úkon je pre jeho neurčitosť podľa § 37 ods. 1 OZ neplatný. Ako bolo vyššie uvedené žalovaný nikdy neobdržal výzvu pred zosplatnením úveru, pretože bola doručovaná na úplne inú adresu, na ktorej sa žalovaný zdržiaval.

Vo veci je tiež sporné, aj napriek predloženým listinám žalobcom (právnym predchodcom) skúmanie bonity žalovaného, nakoľko predložením identifikačných dokladov (OP) či predložením výpisov žalovaného nie je splnená zákonná povinnosť banky konať s odbornou starostlivosťou.

Keďže v tomto prípade nedošlo ani k riadnemu zosplatneniu spotrebiteľského úveru, tak následne nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu celej pohľadávky vyplývajúcej z predchádzajúceho zosplatnenia úveru na žalobcu (§ 39 a § 525 ods. 2 OZ) a v tom prípade žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie uvedeného nároku v súdnom konaní. Z uvedených dôvodov mal súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť, nakoľko dodržanie tohto postupu, ktorý je predpokladom pre postúpenie pohľadávky banky v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, zo strany Žalobcu nebolo preukázané. Z tohto dôvodu potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je povinný súd v konaní ex offo aj bez námietky prihliadnuť. V naznačenom kontexte je nevyhnutné akcentovať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018, podľa ktorého ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ zakázané. Súčasne odvolateľ poukázal i na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č. k. 14Co 17/2016, zo dňa 01.02.2017 ako aj z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co 219/2016, zo dňa 08.12.2016, Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/716/2016 zo dňa 27.02.2018, 12Co/122/2019 zo dňa 19.05.2020, 9CoCsp/6/2021 zo dňa 06.05.2021, 7CoCsp/5/2020 zo dňa 18.03.2021.

Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie buď zrušil a vec vrátil tomuto súdu na nové rozhodnutie, alebo jeho rozsudok zmenil a žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu.

10/ Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného sa stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Uviedol, že výzva zo dňa 24.02.2020 bola riadne doručená na adresu veriteľom evidovanú ako korešpondenčnú - W. XXXX, XXX XX E.. V otázke skúmania bonity žalobca preukázal postup v súlade so zákonom, veriteľ bral do úvahy všetky výdavky, ktoré v zmysle Opatrenia NBS spolu so životným minimom reprezentujú obvykle mesačné výdavky spotrebiteľov. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11/ Odvolací súd prejednal vec v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania v zmysle § 379, § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

12/ Žalobca už v písomnom vyjadrení k žalovaným podanému odporu proti platobnému rozkazu, v reakcii jeho na námietku ohľadom nedodržania všetkých podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, konštatoval, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to: Výzvou zo dňa 24.02.2020 a Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 13.05.2020, ku ktorej žalobca predložil doručku. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, ktoré v odôvodnení uviedlo podmienky podľa § 92 ods. 8 ZoB za akých je možné postúpiť pohľadávku banky. Konkrétne súd uviedol, že zmluva o postúpení pohľadávky musí mať písomnú formu, banka musí písomne vyzvať dlžníka na splnenie pohľadávky a dlžník musí byť nepretržite viac než 90 v omeškaní s plnením svojho záväzku. Uvedené podmienky sú podľa názoru žalobcu bez pochybností splnené. Zmluva o postúpení pohľadávky má písomnú formu a dlžník bol výzvou zo dňa 13.05.2020 vyzvaný na splnenie pohľadávky vo výške 23.748,06 €. Zároveň je z predloženej platobnej histórie zrejmé, že žalovaný uhradil dlžnú sumu len čiastočne. Nemožno mať teda pochybnosti o 90-dňovom nepretržitom omeškaní dlžníka, pričom toto omeškania trvalo aj po odoslaní tejto výzvy na úhradu a zosplatnení pohľadávky. Na základe uvedeného považuje žalobca za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB.

13/ Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 30.7.2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025 konštatoval: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní s plnením peňažného záväzku. Predmetnou

výzvou nemôže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný".

Takýto výklad je podľa veľkého senátu najvyššieho súdu súladný s princípom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských veciach (ktorý vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán) a tiež zodpovedá základnému výkladovému pravidlu zakotvenému v spotrebiteľskom práve v § 54 Občianskeho zákonníka. Možno k nemu dospieť tak gramatickým (jazykovým) ako aj systematickým výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a tiež so zreteľom na zmysel právnej normy. Predmetné ustanovenie poskytuje ochranu klientom banky (a teda aj spotrebiteľom). Jeho cieľom a účelom je umožniť klientovi, aby po upozornení na právo veriteľa postúpiť pohľadávku na iný, hoci aj nebankový subjekt (nepodliehajúci dozoru NBS, čo nemusí byť v záujme spotrebiteľa), mal možnosť tomuto postupu účinne zabrániť tým, že vo výzve vyčíslenú výšku pohľadávky dodatočne uhradí (viď úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu o bankách). Ešte predtým ako sa banka rozhodne vzniknutú pohľadávku postúpiť musí nevyhnutne v prvom rade realizovať kroky predpokladané v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda musí predovšetkým platne zosplatiť svoju pohľadávku a až následne môže realizovať kroky k jej postúpeniu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Prvým zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky je teda existencia splatnej pohľadávky alebo jej časti, čo tiež predpokladá výzvu „meškajúcemu“ spotrebiteľovi, avšak povahou a účelom odlišnú, než akú má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravuje za akých podmienok môže banka žiadať o zaplatenie celej pohľadávky; ide o kumulatívne podmienky, a to nesplácanie úveru po dobu troch mesiacov a upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Naproti tomu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má postavenie *lex specialis* k § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže sprísňuje všeobecné podmienky ustanovené v Občianskom zákonníku požadované pre platnosť postúpenia pohľadávky. Zákonodarca prostredníctvom stanovenia prísnejších podmienok pre postúpenie pohľadávky chráni klienta pred tým, aby ním poskytnuté informácie týkajúce sa jeho osoby a pomerov neboli postupované bez žiadnych zákonných obmedzení a preto pred samotným postúpením stanovil povinnosť banky spotrebiteľa/dlžníka o tomto zámere informovať. Ak by zákonodarca zamýšľal spojenie povinností banky do jedného právneho úkonu, tak by to explicitne uviedol v zákone alebo by jednotlivé ustanovenia prepojal odkazom. Na podporu zhora uvedeného/prezentovaného výkladu najvyšší súd poukazuje aj na svoju doterajšiu (už citovanú) judikatúru v zmysle ktorej „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon (R 60/2018)".

Napokon aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď uznesenie z 20 júna 2018 č.k. IV. ÚS 371/2018-43) taká interpretácia spotrebiteľskej legislatívy, ktorá akcentuje princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa a ochranu zmluvnej spravodlivosti je aj v súlade s požiadavkou stanovenou v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nemožno ju hodnotiť ako interpretáciu, ktorá ide nad rámec zákona. Logicky v súvislosti s predmetným výkladom sa vynára aj otázka, aké náležitosti by mali byť obsahom výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa názoru veľkého senátu najvyššieho súdu, obsahom výzvy banky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách má byť aj zamýšľaný/pripravovaný zámer banky previesť existujúcu pohľadávku (uvedením jej výšky) zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu s upovedomením, že tak môže urobiť aj bez súhlasu klienta/spotrebiteľa, a to aj mimo bankového sektora. V už skôr prijatom rozhodnutí zo dňa 27. októbra 2021 sp. zn. 4Cdo/162/2020 (publikovaného v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súd Slovenskej republiky pod č. 6/2022) najvyšší súd zvýraznil, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti (vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy hmotné právo určuje, či žalobcovi svedčí tvrdené subjektívne právo, inak povedané, či má nárok na plnenie, ktorého sa v konaní domáha; vecná legitímácia je jedným z predpokladov úspešnosti v konaní - pozn.); dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. Pokiaľ preto v danej veci odvolací súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým prvoinštančný súd vyhovel žalobe žalobkyne o plnenie z titulu spotrebiteľskej zmluvy z dôvodu, že o ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný a na základe

uvedeného mal v okolnostiach danej veci za to, že podmienka pre platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách splnená nebola a žalobkyňa nie je preto v spore aktívne legitimovaná, spor z hľadiska právneho posúdenia veci vo vymedzenej právnej otázke rozhodol vecne správne.

14/ V teraz súdnej veci je situácia identická, žalobca existenciu osobitnej výzvy banky klientovi v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách (na rozdiel od výzvy banky na úhradu omeškaných splátok zo dňa 24.02.2020 resp. výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 13.05.2020) ani netvrdil, a už vôbec nepreukázal. Námietka žalovaného, že nedošlo zo strany právneho predchodcu žalobcu pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona č. 483/2001 o bankách, za ktorej situácie potom žalobca nemá dostatok tzv. aktívnej vecnej legitímácie v spore, bola tak dôvodná.

15/ Z vyššie uvedených dôvodov potom odvolaciemu súdu neostalo, než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť (§ 388 CSP) a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

16/ Vzhľadom na spôsob rozhodnutia veci odvolacím súdom rozhodol tento o nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Žalovaný mal v konaní nakoniec úspech v rozsahu 100%, v ktorom rozsahu mu potom odvolací súd nárok na náhradu trov priznal (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).